

1:1 mission;

Kim Hjermind; Vi skal ikke i første omgang slæbe folk hen til prædikanten. Vi skal i stedet for udruste hinanden til selv at tale med andre

Radaren skal køre hele tiden

Evangelisering skal ikke være en aktivitet, men en livsstil, mener de i Nordvestkirken

AF BIRGER REUSS SCHMIDT

"1:1 mission handler ikke om at invitere folk med til møde, som vi plejer. Det handler om, at vi hver især selv fortæller om vores tro i hverdagen - der, hvor vi er, og til dem, som vi kender. Evangelisering skal ikke være en aktivitet, men en livsstil."

Det fortæller Kim Hjermind fra Nordvestkirken i København, der er en frimærket tilknyttet LM. Han er begejstret for ideen bag 1:1 mission.

"Vi skal ikke i første omgang slæbe folk hen til prædikanten. Vi skal i stedet for udruste hinanden til selv at tale med andre. Det er gratis. Det koster heller ikke tid, for det er jo ikke en ny aktivitet, vi skal have ind i kalenderen. Det handler om at bruge de muligheder, vi har i hverdagen," siger han.

Og selv synes han ikke, det er så svært.

"Vi skal holde op med kun at tale om børn, ferier og biler, når vi er sammen med andre. Vi kan bare spørge, hvad de lavede i weekenden, så får vi hurtigt spørgsmålet tilbage og kan fortælle, hvad

Hvis vi ved, hvad vi tror på, så er vejen til at tage ordet og fortælle om Jesus meget kortere," siger Kim Hjermind, der her underviser i Nordvestkirken.

vi hørte ved gudstjenesten," fortæller han.

Overvældende tilslutning
I Nordvestkirken satser man lige nu stort på 1:1 mission. I efteråret har hele menigheden været på et kursusforløb over tre aftner om emnet. Kurset blev gennemført i tre parallelle forløb, og over 70 af menighedens 80 medlemmer deltog og holdt ved alle tre aftner.

"Det var en overvældende

opbakning. Jeg tror tilslutningen skyldes, at det er blevet hele menighedens projekt," fortæller Kim Hjermind, der stod for det meste af undervisningen, og sammen med tre andre havde udarbejdet materialet. Han er ansat i en 20 procent stilling som projektkonsulent i Nordvestkirken.

Han mener dog også, at en af grundene til den store opbakning er, at menigheden består af mange relativt

unge, engagerede mennesker, som er vant til at deltage i kurser og til løbende forandring og udvikling.

Kursusforløbet er helt overordnet en indføring i den kristne tro under overskrifterne "Oprindelse og formål", "Guds redningsplan" og "Den nye jord". Og Kim Hjermind er overbevist om, at der er behov for den slags undervisning.

"Jeg tror, at tilegnelse af færdigheder giver et godt til-

skud til frimodigheden. Hvis vi ved, hvad vi tror på, så er vejen til at tage ordet og fortælle om Jesus for eksempel, når man er til selskab, meget kortere," siger han.

Start og slutning skal med
Hans egen erfaring er, at han i mange år ikke havde lyst til at tale kristendom med nogen, fordi han ikke kunne svare på de spørgsmål, som man kunne forvente ville blive stillet.

"Når man forventer at blive sat til vægs inden for to minutter, har man jo ikke lyst til at åbne munden," siger han.

På kurset i Nordvestkirken fik deltagerne Guds frelsesplan gennemgået som en sammenhængende historie.

"Vi lærte så at sige "landkortet" at kende. Og det er jo sådan, at jo bedre vi lærer Guds frelseshistorie at kende, jo mere sammenhængende bliver den, og jo mere mening giver den".

"Du er en synder, og du skal frelses. Det har jeg hørt i 30 år. Men ikke noget om, hvor vi kommer fra, eller hvor vi skal hen. Jeg har savnet starten og afslutningen, men det har jeg fået med nu, og det giver mening og fri-

modighed," fortæller han.

Guds Ånd er vigtig
Kim Hjermind er helt klar over, at færdigheder og viden alene ikke gør det.

"Det er en forudsætning for mission, at vi har Guds Ånd. Men hvis vi har Guds Ånd og færdighederne, så er man mere tilbøjelig til at vove pelsen og tage snakken. Det er vigtigt, at vi ikke bare taler i klicheer, som vi egentlig ikke selv forstår. Nu har alle medlemmer i menigheden hele tiden radaren kørende for at afsøge muligheder for at tale med andre om Gud," mener han.

Mona B. Poulsen var med på kurserne i efteråret som mødeleder og var også med til at udvikle materialet. Hun synes, det har føjet nye fæccetter til hendes viden.

"Jeg tror, det motiverer os, at vi bedre kan svare på de spørgsmål om kristendom, som bliver stillet i ens samtale," vurderer hun og tilføjer, at man i menigheden er blevet bedre til at tale med hinanden om troen, når det ugentlige møde er slut.

"Hvis vi ikke lærer at tale med hinanden om troen, kan vi jo heller ikke tale med andre om den," siger hun.

Cellegrupper får nøglerolle

1:1 mission (udtales entil-en-mission) handler om, at vi møder menneskene enkeltvis med evangeliet i stedet for nødvendigvis at begynde med at invitere dem til et møde. Det handler om at gøre evangelisering til en livsstil i stedet for en aktivitet.

Tro & Mission sætter her i foråret fokus på 1:1 mission med en række artikler. Formålet er at inspirere til mission i hverdagen.

"Kurserne i 1:1 mission har hjulpet mig til større klarhed over, hvad jeg selv tror på. Fokus har været mere på, hvad vi skal sige, når vi taler med andre om vores tro, end hvordan vi får det sagt. Grundstenene er der på en anden måde end før."

Det siger Irene B. Olsen, der er har været med på et kursusforløb i efteråret. Hun er også leder af en cellegruppe i Nordvestkirken, som nu får en nøglerolle med at følge op på kurset. Og kurset har allerede påvirket cellegruppen.

"Vi har hver gang en runde, hvor vi deler det, der fylder os lige nu. Her er vi også begyndt at tale konkret om, hvilke personer, vi skal koncentrere os om

i 1:1 mission. Vi har megen fokus på, hvem vi skal tale med eller gøre noget for. Så cellegrupperne er med til at holde gryden i kog oven på undervisningen," siger hun.

Det er også meningen, at cellegrupperne skal bruges som det sted, man i givet fald kan tage sine venner med, når de skal introduceres for det kristne fællesskab.

Vi må rykke sammen
I Kim Hjermonds cellegruppe er man gået radikalt til værks og har besluttet, at man vil mødes hver fredag i stedet for en gang om måneden.

"Det er en parodi kun at mødes en gang om måne-

den. Det er jo ikke at være menighed," siger han.

Og foreløbig er de otte faste medlemmer i gruppen enige om denne prioritering.

"Vi betragter det lidt som en familie. Når vi mødes en gang om ugen, opdager vi, hvem af os, der har brug for hjælp. Vi får hver især lov til både at give og at få hjælp. Det skete sjældent før, og derfor blev vi dobbelt snydt," mener Kim Hjermind.

Han sammenligner den kristne menighed med grillbriketter.

"Det er umuligt at få ild i en briket. Der skal flere til. Hvis der skal ild i den kristne menighed, må vi rykke tættere sammen."

Vi har megen fokus på, hvem vi skal tale med eller gøre noget for, siger cellegruppeleder Irene B. Olsen.

brs